

Költészet-napi feladat/ megoldás

Ki írta kiról vagy kihez az alábbi részleteket?

1) „Bakonyi fajta, karakán magyar,
Pazar volt, jó volt rossz fajtája mellett,
Magyar mértéknél ő többet adott
S ő azt se kapta, ami nagyon kellett.”

(Ady : Néhai Vajda János)

- „Hol a szem, szemével farkaszemet nézni?
Ki meri meglátni, ki meri idézni

az igazi arcát?

Ünnepe vak ünnep, s e mái napoknak
Szűk folyosóin a szavak úgy lobognak,
mint az olcsó gyertyák.”

(Babits Mihály: Petőfi koszorúi)

- „...“

A szomszédban valami lakzi volt,
Elébe hoztak ételt és italt;
És ím az étel és bor mellett
És a zenének hanginál
Csapot, papot, mindent felejtett
.....”

(Petőfi Sándor: Csokonai)

4) „-Meghalt? Hát akkor mért ölik naponta
szóval, tettel és hallgatással is?
Mért békítik a simák alattomba,
lány-duzzogássá haragvásait?
Földön a magyar és földben a költő,

dühödt markába rögöket szorít,
melléről égre libbent föl a felhő,
de tovább vívja forradalmait.”

(József Attila : Ady emlékezete)

5),,,.....

Hogy el ne jussak soha ama síkra:
elém te állj.
Segíts, hogy az emberárulók szutykát
erővel győzze a szív
szép szóval a száj!”

(Nagy László: József Attila!)

- „Mit láttam benned? Hőst, szentet, királyt.
Mit láttál bennem? Rendetlen szabályt.
Mit láttam benned? Magam végzetét.
Mit láttál bennem? Egy út kezdetét.
Mit benned én? Gyászt, magányt, titkokat.
Mit bennem te? Dacot és szitkokat. „
(Szabó Lőrinc: Babits / Tücsökzene /)

7) „...S ha már szólok, hát elmesélem, -
villamoson
egy este a Széna téren
találkoztunk. Kalapot emeltem,
talán nyeltem,
köszöntem és te
csodálkozva vettél észre.

S még ottan
egy pillanatig szórakozottan
eltünődtem, - hiszen lehetnénk
jóbarátok, együtt mehetnénk
a kávéházba s teát kavarva,
szépet, jót, igazat akarva

beszélgethetnénk irodalomról,
vagy más ily fontos emberi lomról...”

(József A.: Magad emésztő szikár alak - Babits Mihály)

8) „...S jogunk van
– hisz halandók s életadók vagyunk –
mindazzal szembenézni,
mit elkerülni úgysem tudhatunk.
Mert növeli, ki elfödi a bajt.
Lehetett, de már nem lehet,
hogy befogott füllel és eltakart
szemmel tartsanak, ha pusztít a fürgeteg
s majd szidjanak: nem segítettetek!”

(Illyés Gyula: Bartók)

- „Hírhedett zenésze a világnak,
Bárhová juss, mindig hű rokon!
Van-e hangod e beteg hazának
A velőket rázó húrokon?
Van-e hangod, szív háborgatója,
Van-e hangod, bánat altatója?”

(Vörösmarty: Liszt Ferenchez)

- „..... Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van.
Te jól tudod, a költő sose lódit:
az igazat mondd, ne csak a valódit,
a fényt, amelytől világlik agyunk,
hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.

.....

Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít.”

(József Attila: Thomas Mann üdvözlése)

- „.....

Zord isten-rózsa a semmi kertjében.

Vad, kopár szeme, mint égitestek.

A dac lefonnyadt, s csak a szégyen

szögletei vak szikla-arcán.

Büszke magyar; virág a fajtán,

fény harsonása, tán utolsó:...”

(Juhász Ferenc: Ady Endre utolsó fényképe)

- „.....

Ezt mind nem tudta még s árva honára gondolt,
s döngött csizmája a márványon s lelke tombolt,
látván sok harci jelt ős ívek oldalán.

Alkonyfelhő borult lagunára, piarcra,
felhőn az angyalok készültek már a harcra,
melyre a holtakat felkölté Alderán.”

(Babits : Zrínyi Velencében)

- Ekként a dal is légyen örökkön új,
a régi eszme váltson ezer köpenyt,
s a régi forma új eszmének
öltönyeként kerekedjen újra.
S ha Tibur gazdadalnoka egykor ily
mértéken zengte a megelégedést,
hadd dalljam rajt ma himnuszát én
a soha-meg-nem-elégedésnek!

(Babits: In Horatium - Horatius)

13+1 „....

Lajos, emlékszel Váradon, tavasszal
A kis csapszékben, hol Watteau lakott,
Lerajzoltál, vén márkit, vaskalappal
S tegnapnak láttad már a holnapot.
A Köröst néztük és láttuk Velencét,
A kávéházban Goethe ült velünk,
Esengtük Grandet Eugenia szerelmét,
A csillagot kerestük, amely letűnt.”

(Juhász Gyula : Gulácsy Lajosnak)